

SEKSIONI I KATËRT

ÇËSHTJA RRAPO KUNDËR SHQIPËRISË

(Aplikimi nr. 58555/10)

VENDIM

STRASBURG

25 Shtator 2012

Ky vendim bëhet i formës së prerë në përputhje me rrethanat e përcaktuara në Nenin 44§2 të Konventës. Ai mund të bëhet objekt për redaktime të mëtejshme.

Në çështjen Rrapo kundër Shqipërisë,

Gjykata Europiane e të Drejtave të Njeriut (Seksioni i Katërt), e mbledhur në një Dhomë të përbërë nga:

Lech Garlicki, President
David Thór Björgvinsson,
Päivi Hirvelä,
George Nicolaou,
Ledi Bianku,
Nebojša Vučinić,
Vincent A. De Gaetano, gjyqtarë
dhe Fatoş Aracı, Zëvendës Sekretar i Seksionit,

Pasi ka diskutuar me dyer të mbyllura më 4 Shtator 2012,

Lëshon vendimin e mëposhtëm, i cili u miratua në po atë ditë:

PROCEDURA:

Çështja nisi me një aplikim (nr. 58555/10) kundër Republikës së Shqipërisë në marrëveshje me Gjykatën sipas Nenit 34 të Konventës për Mbrojtjen e të Drejtave të Njeriut dhe Lirive Themelore (“Konventa”) nga një shtetas shqiptar dhe amerikan, Z. Almir Rrapo (“ankuesi”), më 11 Tetor 2010.

2. Ankuesi u përfaqësua nga Messrs A. Visha dhe A. Ibro, gjykatës të cilët e ushtrojnë aktivitetin në Tiranë. Qeveria shqiptare (“Qeveria”) u përfaqësua nga Agjenti i saj, Znj. E. Hajro, dhe në vijim nga Znj. L. Mandia e Zyrës së Avokatit të Shtetit.

3. Ankuesi pretendonte se kishte ndodhur një shkelje e Neneve 2 dhe 3 të Konventës si rezultat i ekstradimit të tij në Shtetet e Bashkuara të Amerikës (“Shtetet e Bashkuara”). Më tej ai shpjegonte se kishte patur shkelje të Nenit 34 të Konventës, për sa kishte të bënte me këtë mospërputhje të vendimeve me këtë masë të përkohshme të Gjykatës.

4. Më 16 Dhjetor 2010, kërkesa iu komunikua Qeverisë. Gjithashtu, u vendos që të merrej një vendim mbi pranueshmërinë dhe vlerat e kërkesës në të njëjtën kohë (Neni 29 § 1).

FAKTET

I. RRETHANAT E ÇËSHTJES

A. Arrestimi dhe paraburgimi i ankuesit

5. Më 2 Korrik 2010, ankuesi bëri kërkesë pranë Ambasadës së Shteteve të Bashkuara në Tiranë për rinovim të pasaportës së tij amerikane. Në pasditen e po të njëjtës ditë ai u arrestua nga policia shqiptare me kërkesë të Ambasadës së Shteteve të Bashkuara.

6. Në po të njëjtën ditë, Ambasada e Shteteve të Bashkuara dërgoi shënimin diplomatik nr. 55, me anë të të cilit kërkonte arrestimin paraprak të ankuesit, me qëllim ekstradimin e tij në përputhje me Nenin XI të Traktatit të Ekstradimit. Sipas shënimit diplomatik, më 28 Maj 2010, nga një Gjykatë e Shteteve të Bashkuara ishte lëshuar një urdhër arresti për ankuesin.

Prokurori kërkoj konfirmimin e ndalimit paraprak të ankuesit me synim ekstradimin e tij drejt Shteteve të Bashkuara.

7. Më 4 Korrik 2010, Gjykata e Rrethit Tiranë ("Gjykata e Rrethit") autorizoi ndalimin e ankuesit për një periudhë prej dyzetë ditësh, bazuar në një shënim të lëshuar nga Shtetet e Bashkuara me anë të Interpolit, kundër ankuesit, i cili rezltonte të ishte në kërkim. Ankuesi dhe prokurori apeluan kundër vendimit.

8. Më 22 Korrik 2010, vlefshmëria e ndalimit të ankuesit u miratua nga Gjykata e Apelit Tiranë ("Gjykata e Apelit"), e cila e zgjati periudhën e ndalimit të ankuesit në gjashtëdhjetë ditë, që nga data 2 Korrik deri më 2 Shtator 2010. Në mbështetje të vendimit të saj, Gjykata e Apelit u mbështet inter alia në Nenin XI të Traktatit të Ekstradimit midis Shteteve të Bashkuara dhe Shqipërisë.

9. Ankuesi apeloj në Gjykatën e Lartë, e cila e kundërshtoi apelimin më 12 Nëntor 2010.

10. Midis Gushtit dhe Nëntorit 2010, ankuesi bëri kërkesë kundër ndalimit të tij në vazhdimësi tri herë, më konkretisht në Gusht, në Shtator dhe në Nëntor 2010. Çdo herë gjykatat vendase i kundërshtuan veprimet e ankuesit dhe e zgjatën më tej ndalimin e tij deri më 2 Nëntor 2010, sipas Nenit 493 të Kodit të Procedurës Penale ("KPP").

B. Procedurat e ekstradimit

11. Më 30 Gusht 2010, Ambasada e Shteteve të Bashkuara i dërgoi Ministrisë Shqiptare të Punëve të Jashtme, shënimin diplomatik nr. 071, duke i kërkuar ekstradimin e ankuesit. Sipas shënimit diplomatik, ankuesi ishte akuzuar, së bashku me të pandehur të tjerë, me tetë akuzat e mëposhtme: 1) antarësi në një organizatë kriminale e përfshirë në vrasje, rrëmbim personi, shpërndarje droge, zjarrvënie të qëllimshme, vjedhje, grabitje dhe transportimi brenda përbrenda shtetit të mallrave të vjedhura; 2) komplot për të përfshirë në një organizatë kriminale; 3) komplot për të shpërndarë dhe zotërim me qëllim shpërndarjen e 100 kilogramëve dhe më shumë marihuanë; 4) komplot për shpërndarjen dhe zotërim me qëllim shpërndarjen e subsatncave të ndaluar; 5) komplotim për të bërë një grabitje; 6) zotërimin, përdorimin, mbajtjen dhe kërcënimin me armë zjarri, duke

përfshirë një armë zjarri të pajisur me silenciator, gjatë dhe në lidhje me një krim që ka të bëjë me lëndë narkotike; 7) rrëmbim personi në favor të organizatës kriminale; 8) zotërimi, përdorimi, mbajtja dhe kërcënim me armë zjarri gjatë dhe në lidhje me rrëmbimin e një personi të përmendur në akuzën e gjashtë; dhe 9) vrasjen e E. S. në favor të organizatës kriminale.

Më tej shënimi diplomatik pohonte se pesë akuza mbanin dënimin maksimal me burgim të përjetshëm (nr. 1-2 dhe 6-8); dy akuza mbanin një dënim maksimal me dyzetë vjet burg (nr. 3 dhe 4); një akuzë mbante dënim maksimal me njëzet vjet burg (nr. 5); dhe një tjetër akuzë mbante një dënim me vdekje ose me burgim të përjetshëm (nr. 9). Më tej shënimi diplomatik pohonte se më 19 Gusht 2010, kundër ankuesit ishte lëshuar një urdhër arresti nga Gjykata e Rrethit të Shteteve të Bashkuara për Rrethin Jugor të Nju Jorkut.

12. Më 31 Gusht 2010, prokuroria i kërkoi Gjykatës së Rrethit të autorizonte ekstradimin e ankuesit drejt Shteteve të Bashkuara.

13. Më 30 Shtator 2010, Gjykata e Rrethit miratoi kërkesën e prokurorit. Gjykata e Rrethit e hodhi poshtë kundërshtimin e ankuesit i cili pretendonte se autoritetet e Shteteve të Bashkuara nuk kishin parashtruar ndonjë siguri kundër dënimit me vdekje me justifikimin se kjo siguri nuk kërkohet me ligj.

14. Më 13 Tetor 2010, Zyra e Avokatit të Shtetit informoi Gjykatën e Apelit për këtë masë të përkohshme të Gjykatës së datës 12 Tetor 2010 (shiko paragrafin 31 më poshtë).

15. Më 27 Tetor 2010, Ambasada e Shteteve të Bashkuara i dërgoi Ministrisë Shqiptare të Punëve të Jashtme shënimin diplomatik nr. 88, i cili për sa ka të bëjë me çështjen, lexonte si më poshtë (i shkëputur nga origjinali në anglisht):

“Shtetet e Bashkuara e kuptojnë se sipas vendimit të marrë Rrapo është i ekstradueshëm dhe se vendimi është apeluar në një gjykatë shqiptare apeli dhe se një ankesë është paraqitur përpara Gjykatës Europiane të Drejtave të Njeriut. Shtetet e Bashkuara kërkojnë që ndërsa këto procedura janë në vazhdimësi, Qeveria shqiptare të kërkojë informacion shtesë për sa ka të bëjë me procedurat e mundshme për t'u ndërmarrë në të ardhmen në Shtetet e Bashkuara. Ky informacion të kërkohet në rrugë diplomatike dhe duhet të përcaktojë një hark të arsyeshëm kohor për përgjigje, si edhe për udhëzimet në lidhje me prezantimin e këtij informacioni. Shtetet e Bashkuara do t'i përgjigjen cilësdo kërkesë të tillë brenda një harku kohor të arsyeshëm.

Gjithashtu, Ambasada kërkon që sa ka të bëjë me procedurat e ekstradimit të Almir Rrapos, Qeveria shqiptare të marrë në konsideratë rrezikun e mundshëm gjatë fluturimit në të cilin do të gjendet i pandehuri, dhe bën kërkesën që Rrapo të vazhdojë të mbahet në gjendje arresti në pritje të zgjidhjes së të gjitha procedurave në lidhje me kërkesën për ekstradim të Rrapos, duke përfshirë edhe procedurat në Gjykatën Europiane të Drejtave të Njeriut si edhe procedurat e gjykatës kombëtare.”

16. Më 1 Nëntor 2010, Gjykata e Apelit Tiranë, duke shqyrtuar apelimin e ankuesit, doli në favor të ekstradimit të ankuesit. Gjykata vendosi se nuk ekzistonte asnjë detyrim ligjor që të kërkonte sigurinë nga autoritetet e Shteteve të Bashkuara kundër ushtrimit të dënimit me vdekje.

17. Më 1 Nëntor 2010, Ministri i Drejtësisë urdhëroi se ekstradimi i ankuesit duhej të zbatohej më 16 Nëntor 2010.

18. Më 3 Nëntor 2010, Ministri i Drejtësisë i dërgoi Ambasadës së Shteteve të Bashkuara një shënim verbal ku i kërkonte të dinte nëse aplikuesi do t'i nënshtrohej dënimit kapital për aktet kriminale për të cilat ai ishte akuzuar.

19. Më 8 Nëntor 2010, Ambasada e Shteteve të Bashkuara i dërgoi Ministrisë Shqiptare të Punëve të Jashtme shënimin diplomatik nr. 91, në të cilin, për sa ka të bëjë me çështjen, shkruhet si më poshtë:

“Departamenti i Drejtësisë i Shteteve të Bashkuara ka autorizuar dhe orientuar Avokatin e Shteteve të Bashkuara për Rajonin Jugor të Nju Jorkut të mos kërkojë dënimin me vdekje kundër Almir Rrapos. Për këtë arsye, Qeveria e Shteteve të Bashkuara siguron Qeverinë Shqiptare se nëse Z. Rrapo ekstradohet për t'u përballur me procesin gjyqsor në lidhje me akuzat për të cilat është kërkuar ekstradimi, dënimi me vdekje as nuk do të kërkohej dhe as nuk do të zbatohet kundër Almir Rrapos pasi ai të jetë ekstraduar në Shtetet e Bashkuara.”

20. Më 9 Nëntor 2010, ankuesi apeloj në Gjykatën e Lartë. Ai dha argumentin inter alia se autoritetet e Shteteve të Bashkuara nuk i ofronin asnjë siguri për mos zbatimin e dënimit me vdekje, duke shkelur në këtë mënyrë Nenin 21 të Kushtetutës.

21. Më 9 Nëntor 2010, ankuesi bëri një kërkesë tjetër në Gjykatën e Lartë në të cilën kërkonte pezullimin e ekstradimit të tij, duke nxjerrë në dukje udhëzimin e Gjykatës në përputhje me Vendimin 39 të Vendimeve të Gjykatës.

22. Më 10 Nëntor 2010, Zyra e Avokatit të Shtetit informoi Gjykatën e Lartë për këtë masë të përkohshme të Gjykatës të datës 2 Nëntor 2010 (shiko paragrafin 32 më poshtë).

23. Më 15 Nëntor 2010, Ministri i Drejtësisë e shtyu në datën 1 Dhjetor 2010 limitin kohor gjatë së cilit do të realizohej ekstradimi i ankuesit.

24. Më 24 Nëntor 2010, ankuesi u ekstradua në Shtetet e Bashkuara.

25. Më 26 Nëntor 2010, Gjykata e Lartë i shfuqizoi të dyja vendimet e gjykatave më të ulta dhe e ktheu çështjen në Gjykatën e Rrethit. Gjykata e lartë arriti në përfundimin se gjykatat e ulta nuk duhet të kishin urdhëruar ekstradimin e ankuesit bazuar në dy pika kryesore. Pikë së pari, gjykatat e ulta nuk kishin marrë asnjë garanci nga autoritetet e Shteteve të Bashkuara se dënimi kapital nuk do të ushtrohej mbi ankuesin. Ky vendim

binte ndesh me një sërë parashikimesh kushtetuese dhe parashikimesh të statuteve të Shqipërisë. Së dyti, gjykatat e ulta nuk kanë ndonjë fakt për të vërtetuar fajësinë e ankuesit siç kërkohet nga Traktati i Ekstradimit. Ekzistenca e një pohimi me shkrim nga një oficer policie i Shteteve të Bashkuara, në cilësinë e të dhënave, nuk do të konsiderohej si i tillë bazuar në parashikimet e procedurës penale vendase.

26. Në procedurat e seancave gjyqore, duke iu përgjigjur kërkesës së Gjykatës së Rrethit, të datës 16 Shkurt 2011, në lidhje me sigurinë për të mos aplikuar dënimin me vdekje ndaj ankuesit, më 17 Shkurt 2011, Ministri i Drejtësisë i kërkoj Ambasadës së Shteteve të Bashkuara të jepte sigurinë e plotë se ankuesi nuk do t'i nënshtrohej dënimit kapital në lidhje me akuzat për të cilat ai u ekstradua.

27. Më 24 Shkurt 2011, Ambasada e Shteteve të Bashkuara i dërgoi Ministrin shqiptar të Punëve të Jashtme shënimin diplomatik nr. 22, i cili për sa ka të bëjë me çështjen, pohon si më poshtë:

“... Shtetet e Bashkuara i drejtohen Shqipërisë me shënimin diplomatik 91, të datës 8 Nëntor 2010, në të cilin Shtetet e Bashkuara sigurojnë se dënimi me vdekje as nuk do të kërkohet dhe as nuk do të ushtrohet kundër Z. Rrapo për akuzat për të cilat ai u ekstradua. Një siguri e tillë transmetohet nga Qeveria e Shteteve të Bashkuara në formën e një shënimi diplomatik, i cili është komunikim formal midis qeverive tona. Siç rezulton edhe në shënimin diplomatik nr. 91, në bazë të një vendimi të marrë nga Departamenti i Drejtësisë së Shteteve të Bashkuara, jepet siguria e plotë se as nuk do të kërkohet dhe as nuk do të ushtrohet dënimi me vdekje ndaj Z. Rrapo, dhe se kjo siguri bëhet e formës së prerë sipas Departamentit të Drejtësisë së Shteteve të Bashkuara.”

28. Duke iu përgjigjur një tjetre kërkesë të Gjykatës së Rrethit për të patur shpjegime rreth pozicionit të Qeverisë së Shteteve të Bashkuara në lidhje me shënimet diplomatike dhe sigurinë e ofruar, më 18 Maj 2012, Ambasada e Shteteve të Bashkuara i dërgoi Ministrisë shqiptare të Punëve të Jashtme shënimin diplomatik nr. 44, i cili për sa ka të bëjë me çështjen pohon si më poshtë:

“Shtetet e Bashkuara e vlerësojnë lidhjen dhe bashkëpunimin e ngushtë me Republikën e Shqipërisë në luftën kundër terrorizmit dhe krimeve të tjera. Në vijim të këtij bashkëpunimi, Shtetet e Bashkuara dërgojnë përgjigjen e mëposhtme në lidhje me çështjet e ngritura më herët për sa ka të bëjë me ekstradimin e Z. Rrapo [...]. Në lidhje me kërkesën për të dhëna të tjera mbi fajësinë e Z. Rrapo, Shtetet e Bashkuara vërejnë se Z. Rrapo është vetshpallur fajtor ndaj akuzave.

...

Për sa ka të bëjë me natyrën dhe statusin e shënimeve diplomatike, ky shënim diplomatik (nr. 44) shpjegonte se:

[...] Shtetet e Bashkuara vërejnë se shënimi diplomatik nga Ambasada Amerikane në Tiranë është një komunikim formal i Qeverisë së Shteteve të Bashkuara drejtuar Qeverisë së Republikës së Shqipërisë, i cili përcakton pozicionin zyrtar dhe autoritar të Qeverisë së Shteteve të Bashkuara në lidhje me sigurinë për dënimin me vdekje në këtë çështje. Komunikimi i sigurisë me anë të shënimit diplomatik është praktikë standarde e Qeverisë së Shteteve të Bashkuara, dhe në fakt e të gjithë qeverive anembanë botës. Një siguri e tillë është e detyrueshme për të gjithë qeverinë e Shteteve të Bashkuara, duke përfshirë Departamentin e Drejtësisë dhe autoritetet paditëse. Në rastin kur ambasada paraqet një komunikatë zyrtare në emër të Shteteve të Bashkuara, ajo përfaqëson me autoritet të plotë Shtetet e Bashkuara për këtë çështje dhe për ndonjë çështje tjetër dhe për pasojë është “organi kompetent” i Shtetit të cilit i kërkohet të përcjellë një siguri të tillë. Kjo siguri, ashtu siç parashtrohet në shënimin diplomatik 91, të datës 8 Nëntor 2010, është tërësisht e aplikueshme dhe autoritare.”

29. Qeveria pohon se më 28 Nëntor 2011 Gjykata e Rrethit mori vendimin në favor të ekstradimit të ankuesit, edhe pse nuk është paraqitur asnjë kopje e atij vendimi.

30. Apelimi i ankuesit mbetet pezull përpara Gjykatës së Apelit.

C. Procedurat përpara Gjykatës

31. Më 12 Tetor 2010, ndërsa procedurat e apelimit ishin pezull përpara Gjykatës së Apelit, Presidenti i Seksionit të Katërt të Gjykatës, së cilës i ishte ngarkuar çështja vendosi, për interesat e palëve dhe të drejtimit të duhur të procedurave përpara Gjykatës, t'i pohojë Qeverisë së Shqipërisë, se në përputhje me Rregullin 39 të Rregullores së Gjykatës, ankuesi nuk duhej të ekstradohej në Shtetet e Bashkuara. Kjo masë do të mbetej në fuqi “deri në harkun kohor të dhjetë ditëve pas deklarimit të vendimit të Gjykatës së Apelit për Gjykatën.” Palët u njoftuan për vendimin në po të njëjtën ditë me anë të një faksi dhe të postës.

32. Më 2 Nëntor 2010, në zbatim të vendimit të Gjykatës së Apelit në favor të ekstradimit të ankuesit, si dhe në vijim të apelimit të ankuesit kundër vendimit të Gjykatës së Lartë, Presidenti i Seksionit të Katërt të Gjykatës vendosi ta zgjaste më tej masën e përkohshme të ndalimit, e cila fillimisht iu bë e ditur Qeverisë përgjegjëse bazuar në Vendimit 39të Vendimeve të Gjykatës, “deri në haspirën kohore të pesëmbëdhjetë ditëve pasi vendimi i Gjykatës së Lartë iu bë i ditur Gjykatës.” Palët u informuan për këtë vendim në pot ë njëjtën ditë me anë të faksit dhe postës.

33. Më 4 Nëntor 2010, Sekretari i Seksionit të Katërt i shkroi inter alia Zyrës së Avokatit të Shtetit, në pozicionin e saj si Agjenti i Qeverisë përpara Gjykatës, rreth kushteve të mëposhtme.

“Nën kushtet e masës së përkohshme, siç është vendosur dhe shtyrë më tej nga Presidenti i Seksionit të Katërt, ankuesi nuk duhet të ekstradohet në Shtetet e Bashkuara derisa të kenë kaluar pesëmbëdhjetë ditë nga data e shpalljes së vendimit të Gjykatës së Lartë për

këtë Gjykatë. Kjo periudhe do t'i bëjë të mundur Gjykatës që të reflektojë më tej mbi çështjen bazuar edhe në faktet e mbledhura nga gjykata vendase.

Në lidhje me sa mësipër, unë mund të përsëris vetëm atë ç'ka thashë në takimin tonë, se nëse Shteti kontraktues nuk bie dakort me një masë të Vendimit 39, mund të kemi një shkelje të Nenit 34 të Konventës, i cili i referohet Qeverisë suaj si nënshkruese (shiko Grori kundër Shqipërisë, nr. 25336/04, §§ 172-195, 7 Korrik 2009). Ndoshta do të dëshironi ta theksoni këtë pikë në diskutimet tuaja me autoritetet kompetente.”

34. Më 10 Nëntor 2010, Ministri i Drejtësisë informoi Zyrën e Prokurorit të Përgjithshëm dhe Zyrën Vendase të Interpolit se ankuesi nuk duhej ekstraduar në Shtetet e Bashkuara bazuar në masën e përkoshshme të Gjykatës sipas Vendimit 39.

35. Më 15 Nëntor 2010, Presidenti i Seksionit të Katërt të Gjykatës vendosi se edhe pse do të merrej parasysh siguria diplomatike e ofruar nga Ambasada e Shteteve të Bashkuara kundër ushtrimit të dënimit me vdekje, udhëzimi i Vendimit 39 do të mbetej në fuqi dhe do të vazhdonte të aplikohet. Palët u informuan në lidhje me vendimin më 18 Nëntor 2010, me anë të një faksi dhe postës.

36. Më 24 Nëntor 2010, avokati i ankuesit informoi Gjykatën se ankuesi ishte ekstraduar në Shtetet e Bashkuara atë mëngjes, pa njoftuar paraprakisht as ankuesin dhe as përfaqësuesin e tij. Me anë të një letre, në po atë ditë, kjo Gjykatë ftoi Qeverinë të konfirmonte këtë informacion.

37. Më 25 Nëntor 2010, Qeveria, i konfirmoi Sekretarit të Seksionit të Katërt të Gjykatës, me anë të një telefonate, se ankuesi ishte ekstraduar nga Shqipëria më 24 Nëntor 2010. Konfirmimi u mor me shkrim më 26 Nëntor 2010.

38. Më 25 Nëntor 2010, Sekretari i Gjykatës i dërgoi Qeverisë letrën e mëposhtme:

“Presidenti i Gjykatës ... më ka udhëzuar t'iu shpreh në emrin e tij keqardhjen e tij të thellë për vendimin e marrë nga autoritetet tona për të ekstraduar Z. Almir Rrapo në Shtetet e Bashkuara të Amerikës, në kundërshtim me masën e përkohshme të Gjykatës në përputhje me Vendimin 39 të Vendimeve të Gjykatës.”

Kështu, Presidenti ka vërejtur se më 3 Nëntor 2010, Sekretari i Seksionit të Katërt i ka rikujtuar qartë autoriteteve tuaja se masa e Vendimit 39, e vënë në zbatim për herë të parë më 12 Tetor 2010, vazhdonte të ishte në fuqi. Vëmendja e Qeverisë suaj ishte përqendruar në faktin se nëse Qeveria Kontraktuese nuk binte dakort me një masë të Vendimit 39, mund të shkaktohej një shkelje e Nenit 34 të Konventës. Për më tepër, në letrën më të fundit të Gjykatës, të datës 18 Nëntor 2010, Qeveria juaj u informua se Presidenti i Seksionit të Katërt kishte vendosur të vazhdonte të aplikonte masën e përkohshme. Gjithësesi, Qeveria juaj e ekstradoi ankuesin në Shtetet e Bashkuara të Amerikës, më 24 Nëntor 2010.

Presidenti më ka udhëzuar t'i kërkoj Qeverisë suaj që të informojë Gjykatën në lidhje me rrethanat në të cilat ndodhi ekstradimi dhe arsyet se përse nuk u përmbush masa e Vendimit 39. Qeveria juaj duhet të dorëzojë kopje të çfarëdo dokumenti që ka lidhje me çështjen.

Presidenti është jashtëzakonisht i shqetësuar për këtë çështje dhe veçanërisht për ndërlikimet që ajo i ka shkaktuar autoritetit të Gjykatës si edhe për mesazhin e gabuar që ajo dërgon tek Shtetet e tjera Kontraktuese të përballura me masën e Vendimit 39 dhe tek ankuesit e tjerë të cilët mund të ekstradohen ose të largohen drejt shteteve ku mund të jenë të ekspozuar ndaj rrezikut për dhunimin e të drejtave të tyre sipas Neneve 2 dhe 3 të Konventës. Si tregues i seriozitetit me të cilin ai e konsideron këtë linjë ngjarjesh, Presidenti ka bërë kërkesën që të informohen menjëherë Kryetari i Këshillit të Ministrave, Presidenti i Asamblesë Parlamentare, Komisioneri për të Drejtat e Njeriut dhe Sekretari i Përgjithshëm i Këshillit të Europës.

39. Në përgjigjen e datës 30 Nëntor 2010, Qeveria deklaroi se ekstradimi i ankuesit ishte nxitur bazuar në sigurinë e dhënë nga Ambasada e Shteteve të Bashkuara se dënimi me vdekje as nuk do të kërkohej dhe as nuk do të ushtrohej. Më tej në letër cilësohej se autoritetet shqiptare proceduan me ekstradimin e ankuesit më 24 Nëntor 2010, për arsye se ndalimi i tij do të përfundonte më 1 Dhjetor 2010, dhe me t'u liruar rreziku për t'u larguar e më pas për t'u fshehur do të ishte i afërt.

40. Më 10 Janar 2011, Përfaqësia e Përhershme Shqiptare në Këshillin European i dëgoi Gjykatës një letër të Ministrit shqiptar të Drejtësisë, të datës 27 Dhjetor 2010. Në letrën e tij Ministri siguronte Gjykatën se Qeveria nuk kishte si objektiv të shkelte urdhrin e Vendimit 39. Rrethanat komplekse dhe përjashtuese të çështjes së ankuesit e kishin shtyrë Qeverinë të merrte një vendim, e cili, sipas këndvështrimit të saj mendonte se i kishte ofruar një zgjidhje të drejtë çështjes. Më tej Ministri deklaronte se (i shkëputur nga varianti origjinal në anglisht):

“... Do të doja të sqaroja se nëse urdhri i Gjykatës Europiane do të [synohej që të] zbatohej plotësisht, atëherë... Almir Rrapo, [apelimi i të cilit ishte] i pezulluar ... përpara Gjykatës së Lartë, do lihej i lirë prej datës 1 Dhjetor 2010. [Do të ndodhte kështu] sepse, sipas legjislacionit shqiptar, një vendim gjykate merr karakter ekzekutiv dhe juridik pas përfundimit të gjyqit [përpara] Gjykatës së Apelit dhe jo pas ërfundimit të gjyqit [përpara] Gjykatës së Lartë. Në datën e gjyqit të organizuar nga kjo e fundit, ... bazuar në Nenin 499 § 1 të KPP, lirimi i Armir Rrapos do të jetë i domosdoshëm...”

Në varësi të këtyre kushteve, një person i cili përbën rrezik të lartë jo vetëm për... Qytetarët shqiptarë, por gjithashtu edhe për ... qytetarët europianë dhe amerikanë [do të] lihej i lirë.

Për pasojë, Ministri i Drejtësisë gjendej në disa rrethana objektive të cilat e bënë të pamundur përmbushjen e plotë ... të urdhrit të Gjykatës Europiane. Nën këto rrethana, ai vendosi ta riprogramonte datën e ekstradimit, deri në [përfundimin e] afatin kohor kur ...

Almir Rrapo mund të mbahej nën masën e sigurisë “arrest në burg”, i cili përfundonte ... më 1 Dhjetor 2010. Zbatimi i plotë i [urdhrit] të Gjykatës Europiane dhe, në vijim, shtyrja e afatit të ekstradimit pas datës 1 Dhjetor 2010” me urdhër të Gjykatës, do ta kishin çuar shtetin shqiptar drejt një situatë [në të cilën do të përfundonte] afati kohor [prej 30 ditësh] siç përcaktohet në parashikimin ligjor të mësipërm. Për këtë arsye, shteti shqiptar do të kishte [patur] detyrimin ligjor të linte në gjendje të lirë ... Almir Rrapon. Më tej do të doja të sqaroja se sipas Nenit 500 të KPP, Ministri i Drejtësisë nuk mundi të pezullojë ekzekutimin e vendimit për ekstradimin e Almir Rrapos, si rezultat i urdhrit të Gjykatës Europiane, sepse ai parashikim nuk e përmban një klauzolë të tillë, dhe për pasojë nuk siguron korigjimin e pasojave.

Më tej, do të donim të bënim të qartë se legjislacioni shqiptar nuk parashikon se çfarë ndodh me masën e sigurisë “arrest me burgim”, nëse Gjykata e Lartë vendos [ta heq] rigjykimin e çështjes, gjë e cila ndodhi. Për pasojë, për aq kohë sa nuk ka asnjë parashikim ligjor i cili kushtëzon mundësinë për ta mbajtur këtë masë në fuqi, në një çështje të tillë, interpretimi ligjor do të kishte favorizuar Almir Rrapon. Kështu, në një rast të tillë, ky i fundit do të [ishte liruar] lirohej. Qëllimi i palës shqiptare ishte të shmangte lënien në gjendje të lirë ... Almir Rrapon për arsye se ai përbën rrezik të lartë për shoqërinë, për akuzat e rënda e ngritura kundër tij dhe mundësinë e madhe që ai të largohej në drejtim të paditur. Në një situatë të tillë, do të donim të shtonim, se më 27 Tetor 2010, pala amerikane i kërkoi palës shqiptare të ndërmerre çdo masë ligjore për t’u siguruar se qytetari Almir Rrapo nuk do të arratisej. Në rast se ai do të largohej, do të thyheshin parashikimet e Traktatit të Ekstradimit. Kështu, shteti shqiptar nuk do të përmbushte detyrimet bilaterale ndërkombëtare për arsye se nuk kishte administruar mirë drejtësinë.”

D. Ngjarjet që vijnë pasi çështja i është komunikuar Qeverisë

41. Më 19 Korrik 2011, ndërsa avokatët e ankuesit pretendonin se informacioni ishte marrë nën presion, dorëzuan përpara një gjykatësi të Shteteve të Bashkuara, një procesverbal të seancës gjyqsore të datës 11 Prill 2011. Pasi ankuesi kishte marrë këshillim ligjor nga avokati i tij në Shtetet e Bashkuara, me dëshirën e tij hyri në një marrëveshje lutjeje për falje me Zyrën e Avokatit të Shteteve të Bashkuara, sipas së cilës ai u vetdeklarua fajtor dhe hoqi dorë nga e drejta për ta paraqitur çështjen përpara një Jurie të Madhe, duke bërë që të mos kishte asnjë proces gjyqsor dhe që hapat në vijim të konsistonin në raportin e para dënimit dhe dënimit i cili do të jepej nga gjykatësi i procesit gjyqsor. Në procesverbal, ai siguronte gjithashtu se do të ofronte asistencën e tij të kërkuar nga Shtetet e Bashkuara.

42. Gjykatësi i shpjegoi ankuesit se dënimi maksimal në total mbi të gjitha akuzat ishte burgimi i përjetshëm dhe dënimi minimal i detyruar në total mbi të gjitha akuzat ishte burgimi i përjetshëm. Ai gjithashtu i komunikoi ankuesit se lirimi me kusht ishte hequr dhe nëse ai dënohej, do t’i duhej ta vuante të gjithë dënimin. Më tej procesverbali përmendte mundësinë e një lirimi nën mbikqyrje në favor të ankuesit. Gjithashtu,

RRAPO KUNDËR SHQIPËRISË

gjykatësi i kujtoi ankuesit se nën rrethana të caktuara, ai kishte të drejtën të apelonte dënimin e dhënë kundër tij.

43. Gjykatësi e pranoi vetdeklarimin për fajësi të ankuesit dhe kërkoi që të përgatitej një raport para dënimit, në përputhje me udhëzimet federale për dënimin, duke marrë parasysh një sërë faktorësh në të cilët përfshihej dhe sjellja e tij aktuale, viktima të ndonjë krimi, roli që ai kishte patur në krim, nëse e kishte pranuar përgjegjësinë për aktet etij, nëse kishte histori kriminale dhe nëse ishte përpjekur të pengonte drejtësinë. Gjykatësi i seancës gjyqsore mbajti të fshehtë dënimin që pritej të jepej.

44. Më 26 Korrik 2012, ankuesi u deklarua si i pandehur nga gjykata e Shteteve të Bashkuara (shiko paragrafin 11 mësipër). Ai u dënua me 80 muaj burgim. Me të dalë në gjendje të lirë ai do të ishte nën mbikqyrje për një periudhë tre vjeçare sipas kushteve të lirimit të mbikqyrur.

II. LIGJI DHE PRAKTIKA PËRKATËSE VENDASE

A. Kushtetuta e Shqipërisë

45. Kushtetuta e Shqipërisë, në pjesët të lidhura me çështjen, parashikon si mëposhtë.

Neni 4

“1. Ligji përbën bazat dhe limitet e aktivitetit të Shtetit.

2. Kushtetuta është ligji suprem në Republikën e Shqipërisë.

Parashikimet e paraqitura në Kushtetutë hyjnë në fuqi menjëherë, ashtu siç parashikohen nga Kushtetuta.”

Neni 5

“Republika e Shqipërisë zbaton ligjin ndërkombëtar që ndikon mbi të.”

Neni 17

“1. Kufizimet e të drejtave dhe lirive të parashikuara në këtë Kushtetutë, mund të shfuqizohen vetëm me anë të ligjit në interes të publikut ose për mbrojtjen e interesave e të tjerëve. Kufizimi do të ishte në proporcion me situatën e cila e diktonte atë.

2. Këto kufizime mund të mos e shkelin esencën e të drejtave dhe lirive dhe në asnjë mënyrë nuk duhet të tejkalojnë kufizimet e parashikuara në Konventën Europiane të të Drejtave të Njeriut.”

Neni 21

“Jeta e individit mbrohet me ligj.”

Neni 116

“1. Aktet normative të cilat ushtrohen në Republikën e Shqipërisë janë:

- a) Kushtetuta;
- b) Marrëveshjet e ratifikuara ndërkombëtare;
- c) Ligjet;
- ç) Aktet normative të Këshillit të Ministrave.

(...)

Neni 122

1. Çdo marrëveshje e ratifikuar ndërkombëtare është pjesë përbërëse e sistemit juridik vendas, menjëherë pas publikimit të tij në Fletoren Zyrtare të Republikës së Shqipërisë. Ajo hyn menjëherë në fuqi, me përjashtim të rasteve kur nuk është e vet-zbatueshme dhe zbatimi i saj kërkon përfshirjen e një ligji. (...)”

Ligji i Gjykatës Kushtetuese për çështjen

46. Me një vendim kyç, nr. 65 të datës 10 Dhjetor 1999, Gjykata Kushtetuese, e mbështetur në Konventë, vendosi të heq dënimin me vdekje në kohë paqeje në të gjitha parashikimet e Kodit Penal dhe në dy parashikimet e Kodit Penal Ushtarak.

B. Kodi i Procedurës Penale (“KPP”)

47. Nenet 232-239 parashikojnë ndërmarrjen e masave të mëposhtme të detyrueshme të sigurisë: ndalohet largimi jashtë territorit të shtetit (Neni 233); detyrimi për t’i raportuar policisë juridike (Neni 234); ndalimi dhe detyrimi për të qëndruar në një vend të caktuar (Neni 235); garanci (Neni 236); arrest shtëpie (Neni 237); ndalim me burgim (Neni 238); dhe ndalim në një institucion psikiatrik (Neni 239).

48. Neni 266 § 1 parashikon, se nëse periudha e ndalimit mbaron, dhe nëse motivet për të cilat është dhënë ndalimi ekzistojnë ende, gjykata mund të lëshojë një tjetër masë sigurie nëse mbështetet nga rrethanat e çështjes.

49. Nenet 488-503 janë rregullatori për procedurën e ekstartimit në një vend të huaj. Sipas Nenit 489 kërkesa për ekstradim duhet t’i adresohet Ministrit të Drejtësisë dhe të shoqërohet me dokumentacionin mbështetës. Kërkesa për ekstradim duhet të përfshijë, inter alii, parashikimet e zbatueshme ligjore të huaja, të pohojë nëse ligji i huaj parashikon

zbatimin e dënimit me vdekje në lidhje me aktin kriminal për të cilin është kërkuar ekstradimi.

50. Ministri i Drejtësisë ia kalon kërkesën prokurorit të rrethit, i cili brenda tre muajve nga momenti i dorëzimit të kërkesës për ekstradim nga Shteti që bën kërkesën, dorëzon një aplikim në Gjykatën e Rrethit sipas Nenit 492.

51. Neni 439 parashikon lëshimin e një urdhri për siguri të detyruar kundër personit që do të ekstradohet për të shmangur fshehjen e tij nga drejtësia. Urdhri i sigurisë lëshohet në përputhje me parashikimet e përgjithshme për urdhrat e sigurisë dhe do të revokohet brenda tre muajve nga ekzekutimi i tij nëse procedurat janë ende pezull përpara gjyqit. Kjo periudhë mund të shtyhet ndoshta edhe për një muaj më shumë sipas kërkesës së prokurorit (Neni 439 §§ 2 dhe 4).

52. Në përputhje me Nenin 494, Gjykata e rrethit mund të lëshojë një urdhër paraprak sigurie me kërkesën e prokurorit në mungesë të kërkesës për ekstradim. Një urdhër i tillë sigurie mund të lëshohet nëse: a) Shteti që ka bërë kërkesën ka lëshuar një urdhër që privon lirinë, ose një dënim me burgim kundër personit në fjalë, me kusht që Shteti që bën kërkesën të ketë si objektiv që më pas të lëshojë një kërkesë për ekstradim; b) Shteti që ka bërë kërkesën ka dorëzuar informacion të detajuar rreth aktit kriminal dhe ka ofruar elementë të mjaftueshëm për identifikim e personit; c) ka rrezik fshehje. Një urdhër ndalimi do të revokohet nëse brenda tetëmbëdhjetë ditëve, dhe në çfarëdo rasti, brenda një periudhe për maksimumin dyzet ditë, asnjë kërkesë ekstradimi nuk depozitohet në Ministrinë e Drejtësisë.

53. Arrestimi ose ndalimi duhet të vihet në zbatim nga Gjykata e Rrethit brenda dyzet e tetë orëve (Neni 495 §§ 2 dhe 3).

54. Ministria e Drejtësisë do të procedojë me ekstradimin brenda 30 ditëve nga data në të cilën vendimi i gjykatës bëhet përfundimtar. Me mbarimin e këtij limit kohor, personi do të lirohet nëse Ministria nuk procedon me ekstradimin e tij (Neni 499 §§ 1).

C. Juridiksioni në Aktin e çështjeve penale (Ligji nr. 10193 i datës 3 Dhjetor 2009 mbi juridiksionin e çështjeve penale me autoritetet e huaja)

55. Përveç kushteve të parashikuar në Kodin Penal dhe në Kodin e Procedurës Penale, seksioni 32 pohon se nëse ekstradimi i një personi në një vend të huaj është i lejueshëm, inter alia, kur (d) Shteti që bën kërkesën siguron se nuk do të ushtrojë dënimin me vdekje, ose në rastin kur ky dënim është i aplikueshëm, Shteti që bën kërkesën nuk do ta ekzekutojë atë.

D. Traktati i Ekstradimit midis Shteteve të Bashkuara dhe Mbretërisë së Shqipërisë (“Traktati i Ekstradimit”)

56. Traktati bilateral i ekstartimit midis Shtetve të Bashkuara dhe Mbretërisë së atëhershme të Shqipërisë u nënshkrua më 1 Mars 1933. Ai hyri në fuqi më 14 Nëntor 1935 dhe është ende në fuqi. Në parashikimet e tij, të cilat kanë lidhje me çështjen, thuhet se.

Neni II

“Personat , të cilët akuzohen ose do të dënohen me një nga krimet e mëposhtme, do të dorëzohen sipas parashikimeve të Traktatit aktual:

1. Vrasje (duke përfshirë këtu edhe krimet në rrethanat e atëvrasjes, helmit apo vrasjes së fëmijëve); vrasje në mënyrë të vetdijshme;

(...)”

Neni VIII

“Nën dispozitat e këtij Traktati, asnjë nga Palët e Larta Kontraktuese nuk do të jetë e detyruar t’i dorëzojë qytetarët e saj, me përjashtim të rasteve kur një kombësi e tillë është marrë pas kryerjes së krimit për të cilin është kërkuar ekstradimi. Shteti tek i cili është paraqitur apelimi do të vendosë nëse personi i deklaruar është qytetari i tij.”

Neni XI

“(…)”

Arrestimi i te araturit do të realizohet në përputhje me ligjet e shtetve përkatëse (...)

Personi i arrestuar paraprakisht, do të lirohet, nëse brenda dy muajve nga data e arrestimit në Shqipëri, apo nga data e zotimit në Shtetet e Bashkuara nuk realizohet kërkesa formale për dorëzim së bashku me provat e dokumentuara, siç është kërkuar paraprakisht nga agjenti diplomatik i Qeverisë që bën kërkesën, ose në mungesë të tij, nga një oficer konsullor. (...)

III. LIGJI DHE PRAKTIKA PËRKATËSE NDËRKOMBËTARE

Ligji dhe praktika e Shtetit të Nju Jorkut

57. Qeveria parashtron se seksioni 400.27 i Ligjit të Procedurës Penale të Nju Jorkut (“LPP”) e programon procedurën për përcaktimin e dënimit sipas provës kundër krimit të vrasjes së shkallës së parë. Paragrafi 10 i seksionit të mësipërm, i përcaktuar si udhëzimi i jurisë, i cili është bërë pengesë, përcakton si më poshtë:

“Në përfundim të të gjithë të dhënave, njerëzit dhe i padituri mund të paraqesin argumenta pro dhe kundër dënimit të kërkuar nga njerëzit. Njerëzit mund të dorëzojnë përmbledhjen e parë dhe më pas i akuzuari mund të paraqesë përmbledhjen

përfundimtare. Pas kësaj, gjykata i dorëzon akuzën jurisë mbi çdo çështje në përputhje me rrethanat. Në akuzën e saj, gjykata duhet të udhëzojë jurinë se për sa ka të bëjë me çdo rast vrasje të shkallës së parë, juria duhet të marrë parasysh nëse duhet të praktikohet ose jo dënimi me vdekje, dhe se juria duhet të jetë unanime me secilin dënim. Gjithashtu, gjykata duhet të udhëzojë jurinë se në rast se juria nuk arrin marrëveshje unanime në lidhje me dënimin, gjykata do ta dënojë të akuzuarin me një periudhë burgimi, me minimumin e hapsirës kohore, midis 20-25 viteve dhe me maksimumin me burgim të përjetshëm. Sipas akuzës së gjykatës, juria do të tërhiqet për të diskutuar dënimin që do të ushtrohet. (...)”

58. Në çështjen Njerëzit kundër LaValle [3 NY 3d88 (2004)] Gjykata e Apelit të Nju Jorkut e anashkalon statutin e dënimit me vdekje (seksioni 400.27 (10) mësipër) duke e deklaruar udhëzimin pengesë për jurisë si jo kushtetues me Kushtetutën e Shtetit. Gjykata e hedh poshtë udhëzimin pengesë sepse “ai krijon rrezikun e madh që të detyrojë antarët e jurisë të dënojnë të akuzuarin me dënim me vdekje, duke thyer ... Klausolën Në Proces e Sipër”.

59. Në çështjen Njerëzit kundër Taylor [9 Nyrđ 129 (2007)] Gjykata e Apelit e Nju Jorkut rikonfirmoi se statuti për dënimin me vdekje ishte jo kushtetues siç ishte përcaktuar në çështjen LaValle. Ajo përcaktonte, inter alia, se:

“Ashtu si në çështjen LaValle, jemi mbledhur sot nisur nga natyra e parevokueshme e dënimit kapital, si edhe për “nevojën tjetër për siguri më të madhe për pasojën e dënimeve kapitale të jurisë (referenca është e hequr). Ne nuk biem dakort me pretendimin se Gjykata bëri gabim në çështjen LaValle, apo që takimet tona ishin dicta, dhe kështu mbesim saktësisht aty ku ishim tre vjetë më parë: statuti i dënimit me vdekje nuk është kushtetues dhe nuk është brenda kompetencës sonë që të shpëtojmë statutin. Kështu, LaValle ngarkohet me precedentë të plotë. Legjislacioni, i kujdesshëm në mbrojtjen e procesit të Shtetit tonë, që është ende në zhvillim, mund të risjellë një statut dënues, i cili është i lirë nga detyrimi dhe vetdija për nevojat e një jurie që të mësojë pasojat e zgjedhjes së saj”.

60. Sot, do të dukej sikur legjislacioni i Shtetit nuk ka nxjerrë ndonjë statut mbi ushtrimin e dënimit me vdekje. Për më tepër do të dukej sikur dënimi me vdekje nuk është ushtruar mbi asnjë të pandehur.

LIGJI

1. PRETENDIMET PËR THYERJEN E NENEVE 2 DHE 3 TË KUSHTETUTËS DHE TË NENIT 1 TË PROTOKOLLIT NR. 13 TË CILAT DALIN NË PAH NGA RREZIKU PËR USHTRIMIN E DËNIMIT ME VDEKJE

61. Ankuesi shprehu pakënaqsinë se ekstradimi i tij në Shtetet e Bashkuara dhe rreziku për t’iu nënshtruar dënimit me vdekje, thyejnë Nenet 2 dhe 3 të Konventës dhe Nenin 1 i Protokollit Nr. 13, të cilët pohojnë si më poshtë:

“Neni 2: E drejta e jetës

“1. E drejta e jetës e çdonjërit do të mbrohet me ligj. Asnjërit nuk do t’i privohet mbrojtja e jetës së tij gjatë ekzekutimit të një dënimi të gjykatës, pasi ai ka bërë një krim , për të cilin ky dënim parashikohet nga ligji.

2. Privimi i jetës nuk do të konsiderohet si shkaktar për shkeljen e këtij neni kur ai vjen si rezultat i përdorimit të forcës, i cili është absolutisht i nevojshëm:
 - (a) Në mbrojtje të çdo personi për dhunë të paligjshme;”
 - (b) Për të patur ndikim mbi arrestin e ligjshëm ose për të ndaluar arratisjen e një personi i ndaluar në mënyrë ligjore;
 - (c) Në një akt të ndërmarrë në mënyrë të ligjshme për të ndaluar një protestë ose kryengritje.

Neni 3: Ndalimi i torturave

“Asnjë person nuk do të bëhet objekt i torturave, i trajtimit çnjerëzor apo degradues; apo i dënimit.”

Neni 1 i Protokollit 13: Heqja e dënimit me vdekje

“Dënimi me vdekje do të hiqet. Asnjë nuk do të dënohet apo ekzekutohet me këtë dënim.”

A. Pranueshmëria

62. Qeveria parashtroi idenë se ankuesi nuk duhet të konsiderohet viktimë e dhunimit të Konventës, referuar vendimit të Gjykatës së Lartë, datë 26 Nëntor 2010, i cili kishte shfuqizuar vendimin e gjykatave të ulta dhe e kishte parashtruar çështjen për rishikim në Gjykatën e Rrethit.

63. Gjykata thekson se një vendim ose masë në favor të ankuesit , në parim, nuk është e mjaftueshme për të privuar individin nga statusi i tij/isaj si “viktimë”, në qoftë se autoritetet vendase nuk e kanë njohur shkeljen e Konventës as shprehimisht dhe as në përmbajtje, dhe më pas nuk e kanë korrigjuar situatën (shiko, mutatis mutandis, Mishgjoni kundër Shqipërisë, nr. 18381/05, § 42, 7 Dhjetor 2010).

64. Në çështjen konkrete, Gjykata vëren se vendimi i Gjykatës së Lartë u vu në zbatim menjëherë pas ekstradimit të ankuesit. Edhe pse ajo i pranoi thyerjet e një sërë parashikimeve ligjore nga gjykatat e ulta dhe e paraqiti çështjen për rishikim, përsëri nuk qe në gjendje të anulonte ekstradimin e ankuesit, i cili kishte ndodhur tashmë. Nën të tilla rrethana, ankuesi mund të vazhdojë të pretendojë se është “viktimë” e një shkelje të të drejtave të tij sipas Konventës për sa ka të bëjë me ekstradimin. Për këtë arsye, Gjykata e refuzon kundërshtimin e tij.

65. Gjykata mendon se kjo ankesë nuk është krejt e pa bazuar në fakte, nëse i referohemi Nenit 35 § 3 (a) të Konventës. Më tej ajo pohon se nëse bazohemi në të dhëna, ajo nuk është e papranueshme. Kështu, ajo duhet të deklarohet e pranueshme.

B. Cilësitë

1. Materialet e dorëzuara nga palët

66. Ankuesi deklaroi se në bazë të dokumentave të dorëzuara nga autoritetet e Shteteve të Bashkuara, ekzistonte rreziku që mbi të të ushtrohej dënimi kapital. Ai argumenton se kjo alternativë nuk u mor aspak në konsideratë nga Gjykata e Rrethit dhe Gjykata e Apelit të cilat urdhëruan ekstradimin e tij. Ai u përforcua më tej nga vendimi i Gjykatës së Lartë i datës 26 Nëntor 2010. Gjithashtu, ai bëri kërkesë për cilësinë e sigurisë së ofruar nga autoritetet e Shteteve të Bashkuara me anë të shënimeve diplomatike: i vetmi autoritet përgjegjës për dhënien e kësaj sigurie duhej të ishte Avokati i Përgjithshëm. Aplikuesi ftoi Gjykatën të shpërfillte vendimet e Gjykatës së Apelit të Nju Jorkut, për arsye se krimet me të cilat ai ishte akuzuar ishin krime federale dhe ligji i bazuar në vendimet e mëparshme nuk zbatohet. Avokati i ankuesit i kërkoi Gjykatës të mos e merrte parasysh procesverbalin e seancës gjyqsore të datës 19 Korrik 2011, për arsye se ishte lëshuar në rrethana dhune dhe keqtrajtimi (shiko paragrafin 41 mësipër).

67. Qeveria deklaroi se gjykatat vendase i kishin shqyrtuar objektivisht dhe i kishin kundërshtuar argumentat e ankuesit në lidhje me dënimin me vdekje. Shtete të Bashkuara me anë të shënimeve diplomatike nr. 91 të datës 8 Nëntor 2010 dhe nr. 22 të datës 24 Shkurt 2011, i kishin ofruar siguri autoriteteve shqiptare se dënimi me vdekje as nuk do të kërkohej dhe as nuk do të ushtrohej mbi ankuesin. Më tej, Qeveria u mbështet në ligjin e nxjerrë nga vendimet më të hershme nga Gjykata e Apelit të Nju Jorkut, i cili e shpallte dënimin me vdekje anti kushtetues. Për më tepër, sipas Qeverisë, dënimi me vdekje nuk ushtrohet në Nju Jork që prej vitit 1977.

68. Gjithashtu, Qeveria mbështetej në dorëheqjen nga akuza, të cilën ankuesi e kishte firmosur me vullnetin e tij, nën asistencën e avokatit (shiko paragrafin 41 mësipër). Sipas Qeverisë, mundësia për t'iu nënshtruar dënimit me vdekje nuk u përmend në seancën gjyqsore dhe kështu, nuk ekzistonte asnjë mundësi për ushtrimin e dënimit me vdekje në këtë çështje.

2. Përcaktimi i Gjykatës

(a) Parimet e përgjithshme

69. Gjykata i referohet parimeve të përgjithshme të parashtruara në vendimin e saj për çështjen Al-Saadoon dhe Mufdhi kundër Mbretërisë së Bashkuar, nr. 61498/08, §§ 115-127, GJEDNJ 2010 (ekstrakte), veçanërisht:

“118. (...) për sa ka të bëjë me të gjithë ato shtete të cilët janë të varur prej tij, e drejta sipas Nenit 1 të Protokollit Nr. 13 për të mos iu nënshtruar dënimit me vdekje, i cili nuk pranon asnjë anashkalim dhe ushtrohet në të gjitha rrethanat, vendoset përkrah të drejtave në Nenet 2 dhe 3 si një e drejtë themelore, duke respektuar një nga vlerat bazë të shoqërive demokratike, antare të Këshillit të Europës. Si i tillë, parashikimet e tij duhen përcaktuar në mënyrë strikte (referencat janë hequr).

...

120. (...) Këto përsoshkrime, sëbashku me praktikën e vazhdueshme të Shtetit për vëzhgimin e moratoriumit për dënimin kapital, janë tregues të fortë se Neni 2 është amenduar për të ndaluar dënimin me vdekje në të gjitha rrethanat. Në kundërshtim me këtë situatë, Gjykata nuk merr parasysh se shprehja në fjalinë e dytë të Nenit 2 § 1 vazhdon të jetë në mbrojtjen e të akuzuarit me interpretimin e saj të fjalëve “trajtim apo dënim degradues ose çnjerëzor” në Nenin 3, duke përfshirë edhe dënimin me vdekje (është hequr referenca).

...

122. Neni 3, i cili ndalon kategorikisht torturën dhe trajtimin apo dënimin çnjerëzor apo degradues, respekton një nga vlerat themelore të shoqërive demokratike. Ai nuk përmban asnjë parashikim për përjashtime dhe sipas Nenit 15, nuk lejohet asnjë shkelje e tij, madje as në rastin e një emergjence publike që kërcënon jetën e kombit. Duke qenë se ndalimi i torturës dhe i trajtimit apo i dënimit çnjerëzor ose degradues është absolut, pavarësisht qëndrimit të viktimës, natyra e çdo krimi të kryer që supozohet të jetë kryer nga ankuesi nuk ka lidhje me qëllimet e Nenit 3 (referenca është hequr).

123. Më tej, Gjykata përsërit se dëbimi nga një Shtet Kontraktues mund të ngrejë një çështje sipas Nenit 3, dhe sipas Konventës të bëjë përgjegjës Shtetin tek i cili janë paraqitur mjaftueshëm të dhëna të rëndësishme për të besuar se personi në fjalë, në rast largimi nga vendi i vet, përballët me rrezikun real për t’iu nënshtruar një mënyre trajtimi që bie ndesh me Nenin 3. Në një rast të tillë, Neni 3 parashtron detyrimin për të mos e larguar personin në fjalë në atë shtet (referenca është hequr).

124. Në një rast të tillë, Gjykata mbledhet për të vlerësuar situatën në shtetin pritës sipas kërkesave të Neneve të mësipërme. Megjithatë, asnjëherë nuk shtrohet çështja për të gjykuar apo për të bërë përgjegjës shtetin pritës, si nga ligji i përgjithshëm ndërkombëtar, nga Konventa apo nga ndonjë formë tjetër. Megjithatë, pavarësisht detyrimeve të vendosura ose që mund të vendosen sipas Konventës, janë detyrimet e vendosura nga Shteti Kontraktues (i cili ka ndërmarrë edhe veprimin) ato të cilat kanë pasojë të drejtëpërdrejtë ndaj individit për ta ekspozuar atë kundrejt rrezikut për t’u larguar nga vendi i tij dhe për t’u keqtrajtuar (referenca është hequr).

...

127. Gjykata duhet të ketë parasysh karakterin e veçantë të Konventës si një traktat për zbatimin e përbashkët të të drejtave dhe lirive themelore të njeriut. Ajo duhet të udhëhiqet nga fakti se synimi i Konventës, si një instrument për mbrojtjen e qenieve njerëzore, kërkon që parashikimet e saj të interpretohen dhe të zbatohen në mënyrë të tillë që ta bëjnë mbrojtjen e saj në vlera praktike dhe të efektshme (referencat janë hequr).

128. Sipas Nenit 1 të Konventës, është pranuar që një Palë Kontraktuese është përgjegjëse për të gjitha aktet dhe pakujdesitë e organeve të saj, pavarësisht faktit nëse akti ose pakujdesia në fjalë erdhi si rezultat i ligjit vendas apo nevojës për t'u pajtuar me detyrimet ligjore ndërkombëtare. Neni 1 nuk bën dallime për llojin e vendimit apo masës në fjalë dhe nuk përjashton asnjë pjesë të "juridiksionit" të Palës Kontraktuese nga një hetim i hollësishëm në përputhje me Konventën (referenca është hequr). Supozohet që Shteti mban detyrimet e vendosura nga Konventa në përputhje me zotimet e traktatit, sapo Konventa hyn në forcë (referenca është hequr). Për shembull, në rastin e Soering (referenca është hequr) ... sipas Nenit 3 të Konventës, u bë e detyrueshme që një i arratisur të mos dorëzohej në një Shtet tjetër, ku ka mjaftueshëm të dhëna për të besuar se ekziston rreziku që ai mund të bëhet objekt i torturave apo i trajtimit ose i dënimit çnjerëzor dhe degradues. Ky detyrim u vendos për t'i dhënë përparësi detyrimeve të Mbretërisë së Bashkuar bazuar në Traktatin e Ekstradimit për të cilin kishte rënë dakort me Shtetet e Bashkuara, në vitin 1972".

(b) Zbatimi i parimeve të mësipërme në çështjen konkrete

70. Në rastin konkret, ankuesi u arrestua me synimin për t'u ekstraduar në Shtete e Bashkuara. Më 30 Gusht 2010, autoritetet e Shteteve të Bashkuara kërkuan në mënyrë zyrtare ekstradimin e tij, intera lia, mbi një akuzë kapitale. Më 30 Shtator 2010 dhe 1 Nëntor 2010, Gjykata e Rrethit dhe Gjykata e Apelit respektivisht, morën vendimin në favor të ekstradimit të ankuesit. Është për të ardhur keq që gjykatat e ulta ranë dakort që të lejonin ekstradimin e ankuesit pa ekzaminuar mundësinë e rrezikut të pretenduar nga ai. Është shokues fakti se gjykatat e ulta nuk kërkuan kurrë siguri nga Qeveria që bënte kërkesën, se dënimi me vdekje nuk do të jepej nëse ankuesi dënohej (shiko paragrafët 13 dhe 16 më sipër). Kjo problematikë u ngrit si çështje gjatë procedurave përpara Gjykatës së Lartë, fazë në të cilën, me keqardhje, ankuesi ishte ekstraduar (shiko paragrafët 24 dhe 25 më sipër). Në lidhje me këtë situatë, Gjykata kujton se Protokollin Nr. 13, i cili në Shqipëri hyri në fuqi më 1 Qershor 2007, së bashku me detyrimet e Shtetit përgjegjës bazuar në Nenet 1, 2 dhe 3 të Konventës, pohonte se, për çfarëdo arsye, ai nuk do t'i ndalonte individët me synimin për t'i ekstraduar ata dhe më pas të gjykoreshin me akuza kapitale. Gjithshtu, Shteti përgjegjës brenda juridiksionit të tij, nuk duhet t'i bënte në asnjë mënyrë individët subjekt të një rreziku real për t'u dënuar me dënim me vdekje dhe më pas të ekzekutoheshin (shiko, mutatis mutandis, Al-Saadoon dhe Mufdhi, cituar më sipër §§ 137), nëse nuk kërkohej dhe ofrohej siguri e mjaftueshme dhe e detyrueshme nga autoritetet përgjegjëse të Shtetit që bënte kërkesën.

71. Megjithatë, përpara ekstradimit të ankuesit më 24 Nëntor 2010, dhe në përgjigje të kërkesës së Ministrit shqiptar të Drejtësisë për siguri kundër dënimit me vdekje, më 8

Nëntor 2001, Ambasada e Shteteve të Bashkuara, me anë të një shënimi diplomatik, pohon se “dënimi me vdekje as nuk do të kërkohet dhe as nuk do të ushtrohet kundër [ankuesit] pas ekstradimit të tij në Shtetet e Bashkuara.”

72. Gjykata pohon se në çështjet e ekstradimit, shënimet diplomatike janë mjete standarde për Shtetin që bën kërkesën për të dhënë çdo siguri, të cilën, Shteti të cilit i është paraqitur kërkesa, e konsideron të nevojshme për të dhënë miratimin e tij për ekstradim. Gjithashtu, ajo pohon se në marrëdhëniet ndërkombëtare, shënimet diplomatike japin idenë e mirëbesimit. Gjykata mendon se në çështjet e ekstradimit, është me vend që të ketë hamendësime dhe jo siguri të plotë rreth një Shteti i cili ka paraqitur kërkesën dhe i cili gjithësesi ka një histori të gjatë respekti për demokracinë, të drejtat e njeriut dhe fuqinë e ligjit, dhe i cili ka marrëveshje të gjata ekstradimi me Shtetet Kontraktuese (shiko Babar Ahmad dhe të tjerët kundër Mbretërisë së Bashkuar (vendim) nr. 24027/07, 11949/08 dhe 36742/08, § 105, 6 Korrik 2010). Për këtë arsye, Gjykata do të vlerësojë cilësinë e sigurisë së dhënë dhe nëse ajo mund ta besojë atë bazuar në praktikën e Shtetit i cili ka paraqitur kërkesën.

73. Gjykata nuk gjen asnjë fakt në materialet e paraqitura përpara saj që mund të ngjallë dyshime mbi sigurinë që dënimi kapital nuk do të kërkohet apo të ushtrohet mbi ankuesin nga Shteti i cili ka paraqitur kërkesën. Siguria e dhënë nga Shtetet e Bashkuara të Amerikës ishte specifike, e qartë dhe aspak ekuivoke. Siç u konfirmua më vonë në një tjetër shënim diplomatik të Ambasadës së Shteteve të Bashkuara, më 24 Shkurt 2001, “kjo siguri është e detyrueshme për Departamentin e Drejtësisë së Shteteve të Bashkuara”. Më tej, Gjykata duhet t’i japë rëndësi faktit se nën kontekstin e një kërkesë për ekstradim, asnjëherë nuk janë raportuar shkelje të sigurisë së dhënë nga Qeveria e Shteteve të Bashkuara kundrejt një Shteti Kontraktues. Vetëm interesi afatgjatë i Shteteve të Bashkuara për të respektuar angazhimet e veta mbi ekstradimet do të ishte i mjaftueshëm për të dhënë mirëbesimin dhe heqjen e çdo dyshimi për të mundësinë e rrezikut që kjo siguri të shkelej (shiko Babar Ahmad dhe të tjerët (vendim), cituar mësipër, §§ 107-8). Së fundmi, siç evidentohet edhe nga procesverbali i datës 19 Korrik 2011, në të cilin ankuesi pranon fajësinë ndaj akuzave, Shtetet e Bashkuara nuk kanë përmendur asnjë rrezik që mund të përballë ankuesin me dënimin me vdekje.

74. Nën rrethanat e paraqitura më sipër, Gjykata mendon se ekstradimi i ankuesit në Shtetet e Bashkuara nuk përbën shkelje të Neneve 2 dhe 3 të Konventës dhe të Nenit 1 të Protokollit Nr. 13 për sa ka të bëjë me rrezikun për ushtrimin e dënit me vdekje.

II. PRETENDIMI PËR SHKELJE TË NENIT 34 TË KONVENTËS

75. Ankuesi paraqiti ankesën se ekstradimi i tij në Shtetet e Bashkuara, i cili ishte shkelje e udhëzimit të Gjykatës bazuar në Venidimin 39 të Vendimeve të Gjykatës, nuk respektonte Nenin 34 të Konventës, i cili parashikon:

“Gjykata mund të marrë ankesa nga çdo person, organizatë jo qeveritare ose grup individësh të cilët pretendojnë se janë viktimë të një dhunimi të kryer nga një nga Palët e

Larta Kontraktuese, në lidhje me të drejtat e përcaktuara në Konventë ose në Protokolle. Palët e Larta Kontraktuese ndërmarrin të mos pengojnë në asnjë lloj mënyre ushtrimin e efektshëm të kësaj të drejte.”

A. Pranueshmëria

76. Gjykata pohon se kjo ankesë nuk është e pabazuar në fakte, nëse i referohemi Nenit 35 § 3 (a) të Konventës. Më tej ajo pohon se ajo nuk është e papranueshme bazuar në disa të dhëna. Për këtë arsye, ajo duhet të deklarohet e pranueshme.

B. Cilësitë

1. Materialet e dorëzuara nga palët

77. Ankuesi pretendonte se ka patur shkelje të Nenit 34 të Konventës si rezultat i moszbatimit të masës së përkohshme të Gjykatës nga autoritetet Shqiptare. Ai argumenton se përkrahja e dëshirave të një ambasade të huaj bie ndësh me shpirtin e supremacisë së Konventës në rendin ligjor vendas.

78. Në lidhje me pengesat objektive për të respektuar masën paraprake të Vendimit 39, ankuesi argumentoi se, në përputhje me Nenin 266 § 1 të KPP, përveç masës së ndalimit, për autoritetet kishte edhe masa të tjera të disponueshme. Për më tepër, Qeveria nuk bëri përpjekje për të informuar Gjykatën për ekzistencën e ndonjë pengese objektive përpara ekstradimit të ankuesit.

79. Qeveria u shpreh se autoritetet nuk kishin si synim të mos respektonin detyrimet që dilnin nga masa paraprake e Vendimit 39 të Gjykatës. Duke patur parasysh natyrën komplekse të çështjes së ankuesit, rrezikun shoqëror që ai përbënte dhe detyrimet që dilnin nga zotime të tjera ndërkombëtare, autoritetet u përpoqën që të gjenin zgjidhjen më të mirë. Duke iu referuar rrethanave përjashtuese të çështjes, Qeveria i kërkoi Gjykatës të ishte fleksibël në vlerësimin e fakteve të cilat sollën ekstradimin e ankuesit.

80. Qeveria shpjegoi se ekstardimi i ankuesit u urdhërua nga vendimi i Gjykatës së Apelit, i datës 1 Nëntor 2010, i cili ishte përfundimtar dhe kishte kërkuar zbatimin e res judicata. Sipas saj, Neni 499 §§ 1 i KPP i parashikonte lirimin e ankuesit nëse Ministria e Drejtësisë nuk urdhëronte ekstradimin e tij brenda një muaji nga data e vendimit të Gjykatës së Apelit, pavarësisht faktit se apelimi i ankuesit ishte ende pezull përpara Gjykatës së Lartë. Qeveria sqaroi se ligji vendas nuk parashikonte vazhdimin e masës së ndalimit me burg nëse Gjykata e Lartë vendoste që ta falte një çështje. Për pasojë, duke qenë se ligji nuk detyronte vazhdimin e gjendjes së arrestit për ankuesin, interpretimi ligjor ishte në favor të të akuzuarit, i cili në fund do të përfundonte me lirimin e tij. Në rastin konkret, nëse autoritetet do ta kishin liruar ankuesin, Qeveria do të gjendej përpara situatës së shkeljes së parashikimeve të Traktatit të Ekstradimit. Nëse autoritetet nuk do ta kishin ekstraduar ankuesin më 1 Dhjetor 2010, atyre do t’iu ishte dashur da linin atë në gjendje të lirë në mbështetje të Nenit 499 §§ 1 të KPP. Për pasojë, Ministri i Drejtësisë u

përballë me një pengesë objektive për të realizuar përmbushjen e masës së përkohshme të Gjykatës.

2. Përcaktimi i Gjykatës

(a) Parimet e përgjithshme

81. Masat e përkohshme në përputhje me Vendimin 39 të Vendimeve të Gjykatës përdoren vetëm në sfera të kufizuara. Në praktikë, Gjykata e përdor një masë të tillë vetëm nëse ka rrezik të shkaktohen dëme të pariparueshme. Duke qenë se në Konventë nuk ka asnjë parashikim specifik në lidhje me fushat në të cilat do të aplikohet Vendimi 39, kërkezat për zbatimin e tij zakonisht kanë të bëjnë me të drejtën e jetës (Neni 2), të drejtën për të mos u bërë objekt dhunimi apo trajtimi çnjerëzor (Neni 3) dhe veçanërisht, të drejtën për të respektuar jetën private dhe atë familjare (Neni 8) ose të drejta të tjera të garantuara nga Konventa (shiko Mamatkulov dhe Askarov kundër Turqisë, nr/ 46827/99 dhe 46951/99, § 104, GJEDNJ 2005-I). Sipas sistemit të Konventës, masat e përkohshme luajnë një rol thelbësor në shmangien e situatave të pakthyeshme të cilat do ta pengonin Gjykatën të ekzaminonte saktë aplikimin dhe ku të ishte e mundur, t'i siguronte ankuesit përfitimin praktik dhe efikas të të drejtave të Konventës që ai kërkonte. Në këto kushte, nëse shteti përgjegjës nuk përmbushte masat paraprake, do të kishte efikasitet të të drejtës së ankimit të individit, e garantuar nga Neni 34 dhe nga sipërmarrja formale e Shtetit në Nenin 1 për të mbrojtur të drejtat dhe liritë e përcaktuara në Konventë (Mamatkulov, cituar më sipër, § 125).

82. Neni 34 do të shkelej nëse autoritetet e Shtetit Kontraktues nuk do të arrijnë të ndërmarrin të gjitha hapat të cilat do të duhej të ishin ndërmarrë për të përmbushur masën e përkohshme të përdorur nga Gjykata (Paladi kundër Moldavisë, nr. 39806/05), § 88, 10 Mars 2009). Gjatë ekzaminimit të një kërkesë kundër Nenit 34 në lidhje me pretendimin se Shteti Kontraktues nuk përmbushi masën e përkohshme, Gjykata nuk do të rikthehet të shqytojë nëse vendimi i saj për zbatimin e masave të përkohshme ishte i saktë. I takon Qeverisë përgjegjëse t'i demonstrojë Gjykatës nëse masa e përkohshme u përmbush. Ose në një rast përjashtues, ajo duhet të demonstrojë se pati një pengesë reale e cila ndaloi përmbushjen e masës së përkohshme, dhe se Qeveria mori të gjitha hapat e nevojshme për ta hequr këtë pengesë dhe për ta mbajtur Gjykatën të informuar rreth situatës (Paladi, cituar më sipër, § 92; Gori kundër Shqipërisë, nr. 25336/04, § 184, 7 Korrik 2009; dhe Al-Saadoon dhe Mufdhi, cituar më sipër, § 161).

(b) Aplikimi i parimeve të mësipërme për çështjen në fjalë

83. Gjykata pohon se fillimisht Qeveria përgjegjëse u informua në lidhje me masën e përkohshme sipas Vendimit 39, të datës 12 Tetor 2010, me anë të një faksi dhe poste. Sipas kësaj mase ankuesi nuk do të ekstradohej “deri sa të plotësohej harku kohor prej dhjetë ditësh pasi vendimi i Gjykatës së Apelit iu bë i njohur Gjykatës”. Zgjatja e aplikimit të masës së përkohshme “deri në pesëmbëdhjetë ditë pasi Gjykata e Lartë i bëri të njohur Gjykatës vendimin e saj”, dhe iu komunikua me anë të faksit dhe postës

Qeverisë përgjegjëse më 2 Nëntor 2010. Pavarësisht sigurisë së ofruar nga Qeveria e Shteteve të Bashkuara, më 18 Nëntor 2010, Qeveria u informua se masa e përkohshme vazhdonte të zbatohet. Megjithatë, ankuesi u ekstradua më 24 Nëntor 2010. Ishte e qartë se masa e përkohshme nuk u zbatua.

84. Gjykata do të përcaktojë nëse kishte pengesa të dukshme të cilat e penguan Qeverinë të përmbushte masën, dhe nëse ajo mori të gjitha masat e arsyeshme për të hequr pengesën dhe për ta mbajtur Gjykatën të informuar rreth situatës (shiko Grori, cituar mësipër, § 188).

85. Fillimisht, Gjykata nuk e pranon argumentin e Qeverisë se me ekstradimin e ankuesit, ata përmbushnin vendimin final të Gjykatës së Apelit, të datës 1 Nëntor 2010. Për qëllime të Konventës, një vendim final, i cili është bërë res judicata, është një vendim i cili nuk bëhet objekt kontrolli nga një gjykatë më e lartë, dhe përfundimisht, shfuqizohet (shiko mutatis mutandis, Gjyli kundër Shqipërisë, nr. 32907/07, §§ 33-34, 29 Shtator 2009). Ndërsa vendimi konkret i Gjykatës së Apelit u shfuqizua në mënyrë të ligjshme nga vendimi i Gjykatës së Lartë, i datës 26 Nëntor 2010 dhe ato procedura janë ende pezull.

86. Gjykata nuk mund ta pranojë argumentin e Qeverisë se mos ekstradimi i ankuesit do të kishte ndërhyrë në detyrimet ndërkombëtare të Shqipërisë, duke iu referuar Traktatit të Ekstradimit të vitit 1935. Në këto rrethana, Gjykata i referohet ligjit të saj të nxjerrë bazuar në vendime të çështjeve të mëparshme, dhe të përmbledhur në vendimin Al-Saadoon dhe Mufdhi për të treguar se Konventa synon të ruajë të drejtat që janë “praktike dhe të efektshme” dhe se një Shtet përgjegjës supozohet se e respekton detyrimin e Konventës, për sa ka të bëjë me angazhimin ndaj traktatit përpara ose menjëherë sapo Konventa hyn në fuqi (shiko, për shembull, paragrafin 69 mësipër). Për më tepër, në vendimin Al-Saadoon dhe Mufdhi, Gjykata pohon se “nuk është e mundur për një Shtet Kontraktues të hyjë në marrëveshje me një Shtet tjetër, i cili bie në kundërshtim me detyrimet e tij bazuar në Konventë. Ky parim mban të gjithë fuqinë duke iu referuar natyrës absolute dhe themelore të së drejtës për të mos u bërë objekt i dënimit me vdekje dhe i një dëmtimi të rëndë dhe të pakthyesëm” i cili i kanoset ankuesit (shiko paragrafin 138 e vendimit të përmendur). Fakti se dëmtimi, të cilin ka për qëllim ta parandalojë një masë e përhershme, nuk materializohet, pavarësisht pamundësisë së Shtetit për të vepruar në përputhje të plotë me masën e përkohshme, nuk ndihmon në vlerësimin nëse Shteti përgjegjës i ka përmbushur detyrimet e tij bazuar në Nenin 34 (shiko Grori, cituar mësipër, § 194; dhe, Paladi, cituar mësipër, § 89).

87. Në përfundim, Gjykata e kundërshton argumentin e Qeverisë se ekstradimi i ankuesit ishte i pashmangshëm, duke iu referuar përfundimit të afërt të periudhës së tij të ndalimit dhe mungesës së çdo alternative për të shmangur lirimin e tij. Pikë së pari, nuk kishte asnjë bazë ligjore për ekstradimin e ankuesit pas vendimit të Gjykatës së Lartë më 26 Nëntor 2010. Më tej, Gjykata vëren se edhe pse limiti kohor për ekstradimin e ankuesit u shty deri më 1 Dhjetor 2010 (shiko paragrafin 23 mësipër), ai u largua fizikisht më 24 Nëntor 2010, lëvizje e bërë dy ditë përpara vendimit të Gjykatës së Lartë. Së dyti, as gjendja ekzistuese e ligjit kombëtar e interpretuar nga Qeveria, veçanërisht pamundësia

ligjore për vijimësinë e ndalimit përtej limitit kohor të parashikuar në Nenin 499 të KPP, dhe as deficienat e hasura nga autoritetet në përpjekje për të arritur objektivat e tyre legislative dhe ligjvënëse, nuk mund të ndikojnë në ndalimin e ankuesit, në mungesë të një vendimi gjykate final, i cili autorizonte ekstradimin e tij, ose shmangte apo mohonte detyrimet e Shtetit përgjegjës bazuar në Konventë (shiko, mutatis mutandis, M.S.S kundër Belgjikës dhe Greqisë, nr. 30696/09, § 321, GJEDNJ 2011); Abdolkhani dhe Karimnia kundër Turqisë, nr. 30471/08, §§ 113-117, 22 Shtator 2009; Çonka kundër Belgjikës, nr. 51564/99, § 84, GJEDNJ 2002-I; Jabari kundër Turqisë, nr. 40035/98, §§ 49-50, GJEDNJ 2000-VIII . Së treti nuk ka asnjë tregues se autoritetet patën parasysh mundësinë për ndërmarrjen e hapave për heqjen e rrezikut të fluturimit me të cilin do të udhëtonte ankuesi nëse ai do të lihej i lirë, për shembull ushtrimi i formave të tjera kërcënuese të masave të sigurisë, siç parashikohet në KPP (shiko paragrafët 47 dhe 48 mësipër). Së katërti, autoritetet nuk e informuan paraprakisht Gjykatën për ekstradimin, për vështirësitë e hasura prej tyre për përmbushjen e masës së përkohshme.

88. Në këto rrethana, Gjykata del në përfundimin se mospërmbushja e masës së përkohshme nga ana e autoriteteve vendase, në mungesë të një justifikimi abjektiv, përbën dhunim të Nenit 34 të Konventës.

IV. PRETENDIME PËR SHKELJE TË TJERA TË KONVENTËS

89. Ankuesi shprehu pakënaqsinë e tij duke pretenduar për një thyerje të Nenit 3 të Konventës në lidhje me ushtrimin e një dënimi me burgim të përjetshëm pa lirim me kusht nga gjykatat e Shteteve të Bashkuara. Qeveria pohoi se ankuesi nuk e kishte ngritur ankesën e tij përpara gjykatave vendase.

90. Gjykata kujton se ushtrimi i dënimit me burgim të përjetshëm tek një i pandehur i rritur, as nuk është i ndaluar nga Neni 3 apo nga ndonjë parashikim tjetër i Konventës, dhe as nuk është i pa aplikueshëm (shiko, midis shumë urdhrave të tjerë, Bamber kundër Mbretërisë së Bashkuar, nr. 13183/87, vendim i Komisionit, datë 14 Dhjetor 1988, dhe Saëoniuk kundër Mbretërisë së Bashkuar (vendim), nr. 63716/00, GJEDNJ 2001-VI). Nuk ndodh në çdo çështje përjashtuese që ankuesi të jetë në gjendje të demonstrojë se dënimi me të cilin ai/ajo do të përballë në një Shtet jo kontraktues, do të ishte jashtëzakonisht në dispropocion dhe gjithashtu do të ishte në kundërshtim me Nenin 3, në momentin e ushtrimit të tij (shiko Harkins dhe Edëards kundër Mbretërisë së Bashkuar, nr. 9146/07 dhe 32650/07, § 134, i datës 17 Janar 2012). Në mungesë të një disproporcioni kaq të madh, do të ngrihet një çështje e Nenit 3 për një dënim të detyrueshëm me burgim të përjetshëm, pa mundësi lirimi me kusht në po të njëjtën mënyrë si për një dënim të arsyeshëm me vdekje, kur ai të mund të tregohet se: (i) burgimi i vazhdueshëm i ankuesit nuk mund të justifikohet më, me asnjë të dhënë legjitime ; dhe (ii) dënimi është i pareduktueshëm de facto dhe de iure (shiko Harkins dhe Edëards, cituar mësipër, § 138; dhe, Kafkaris kundër Qipros, nr. 21906/04, § 98, GJEDNJ 2008).

91. Në rrethanat e çështjes aktuale, Gjykata mendon, sepse mendohet se kjo kërkesë nuk është e bazuar në fakte për arsyet e mëposhtme. Në kohën kur ankuesi dorëzoi ankesën e tij, ai nuk ishte dënuar ende, dhe as nuk kishte filluar të vuante dënimin e tij. Gjykata mendon se nëse ankuesi do të kishte qenë i dënuar, dënimi i mundshëm që do t'i jepej atij nuk do të kishte qenë kaq në disproporcion, duke marrë në konsideratë akuzat për të cilat ai akuzohej dhe marrëveshjen për falje që ai kishte bërë në mënyrë të vullnetshme dhe me vetdije. Për më tepër ankuesi nuk tregoi se, pasi të ekstradohej burgimi i tij në Shtetet e Bashkuara nuk do të shërbente për ndonjë qëllim legjitim. Në të vërtetë, nëse atij do t'i ishte dhënë dënimi i detyruar me vdekje, në këtë pikë do të ndodhte që burgimi i tij nuk do të shërbente për ndonjë qëllim dhe në fakt nuk do të kishte arsye që ai të jepej si alternativë. Në përfundim, Gjykata pohoi se ankuesi, në fakt, ishte dënuar nga Gjykata e Shteteve të Bashkuara me 80 muaj burgim (shiko paragrafin 44 mësipër). Kështu, Gjykata mendon se kjo ankesë nuk është e bazuar në fakte dhe duhet hedhur poshtë në përputhje me Nenin 35 §§ 3 (a) dhe 4 të Konventës.

92. Më tej ankuesi u ankua se arresti i tij dhe më pas ndalimi me burgim përbënin thyerje të Nenit 5 § 1 të Konventës. Qeveria pohoi se arrestimi dhe më pas ndalimi me burgim ishin bërë mbi një bazë ligjore sipas ligjit vendas.

93. Gjykata pohon se ankuesi u ndalua si një person “kundër së cilit është ndëmarrë masa me objektiv ... ekstradimin” dhe ky ndalim ishte bërë në mbështetje me Nenin 5 § 1 (f). Megjithatë, palët debatuan nëse ky ndalim ishte “i ligjshëm” sipas Nenit 5§ 1 të Konventës.

94. Në rastet kur “ligjshmëria” e ndalimit me burgim vihet në dyshim, Konventa i referohet kryesisht ligjit vendas dhe vendos detyrimin për t'u përballur me rregullat ekzistuese dhe procedurale. Vetëm përmbushja e ligjit kombëtar nuk është e mjaftueshme. Neni 5 § 1 kërkon që çdo privim i lirisë duhet të ketë parasysh që të mbrojë individin nga arbitrariteti (shiko, për shembull, Saadi kundër Mbretërisë së Bashkuar, nr. 13229/03, § 67, GJEDNJ 2008).

95. Në çështjen konkrete, ankuesi u arrestua më 2 Korrik 2010. Arrestimi i tij u bë i vlefshëm në përputhje me ligjin e gjykatave vendase, i cili mbështetej me udhëzimin ndërkombëtar për individët në kërkim dhe Neni XI i Traktatit të Ekstradimit. Gjykata pohon se Traktati i Ekstradimit lejon arrestin me burgim për dy muaj në pritje për kërkesën zyrtare për ekstradim nga Shteti i cili ka bërë kërkesën. Kjo periudhë e cila shtrihet midis datës së arrestimit të ankuesit dhe datës në të cilën Shtetet e Bashkuara bënë kërkesën për ekstradim (2 Korrik dhe 30 Gusht 2010), shënon më pak se dy muaj. Gjykata nuk ka fakte mbi të cilat të konkludojë se ndalimi me burgim i ankuesit, përpara marrjes së kërkesës zyrtare të Shteteve të Bashkuara për ekstradim, ishte e “paligjshme” vetëm sepse mungonte një kërkesë zyrtare për ekstradim (shiko Khodzhayev kundër Rusisë, nr. 52466/08, § 137, 12 Maj 2010).

96. Për sa ka të bëjë me zbatimin e ndalimit me burgim në përputhje me ligjin vendas, Gjykata vëren se gjykatat vendase, në momentin kur vendosën zgjatjen e ndalimit të tij,

vepruan në përputhje me Nenin 493 të KPP. Zgjatja e ndalimit të tij u bazua në vendimet juridike. Më tej, kohëzgjatja e të gjithë ndalimit, e cila është katër muaj dhe njëzet e dy ditë, nuk ishte jashtësakisht e gjatë dhe justifikohet me rregullat e proceduarit e ekstradimit. Për më tepër, Gjykata nuk pranon që gjykatave vendase ju mungonte kujdesi gjatë ekzaminimit të çështjes së ankuesit (shiko Quinn kundër Francës, 22 Mars 1995, § 48, Seria A nr. 311).

97. Në këtë mënyrë, Gjykata mendon se kjo ankesë nuk është e bazuar në fakte dhe nuk duhet pranuar, sipas Nenit 35 §§ 3 (a) dhe 4 të Konventës.

IV.ZBATIMI I NENIT 41 TË KONVENTËS

98. Neni 41 i Konventës parashikon:

“Nëse Gjykata vërteton se ka patur dhunim të Konventës ose të Protokollit, dhe nëse ligji i brendshëm i Palës së Lartë Kontraktuese e lidhur më çështjen, lejon vetëm riparimin e pjesshëm, nëse është e nevojshme, Gjykata do të japë kompensim për palën e dëmtuar”.

A. Dëmi

99. Ankuesi deklaroi se ndërsa është e vështirë që dëmi i tij të llogaritet në mënyrë preçize në vlerë monetare, kjo e fundit nuk duhet të jetë më pak se 18, 000 (EUR). Kjo shumë përfshinte rrogën e tij, tarifën e studimit të tij and shuma që kompensonte privimin e lirisë të ashtëquajtur të padrejtë. Më tej, ai kërkoi Eur 30,000 për sa ka të bëjë me dëmin jo monetar.

100. Qeveria i kundërshtoi kërkesat e ankuesit duke argumentuar se ato janë të ekzagjeruara dhe të paarsyeshme.

101. Në çështjen në fjalë, Gjykata pohon se ka patur thyerje të Nenit 34 të Konventës. Gjykata nuk mund të bëjë ndonjë lidhje midis dhunimit të konstatuar dhe dëmit monetar të kërkuar. Për sa ka të bëjë me çmimin për dëmin jo monetar, Gjykata mendon se fakti i pranuar për shkelje të Nenit 34 të Konventës përbën në vetvete kompensim të mjaftueshëm (shiko, për shembull, Al-Saadoon dhe Mufdhi, cituar mësipër, § 174).

B. Kostot dhe shpenzimet

102. Gjithashtu, ankuesi kërkoi 2,465,743 lekë shqiptarë (TË GJITHA) për kostot dhe shpenzimet e bëra përpara gjykatave vendase dhe ato të bëra përpara kësaj Gjykate. Më tej, ai kërkon 238,498.1 dollarë amerikanë (USD) për kostot dhe shpenzimet e bëra përpara gjykatave të Shteteve të Bashkuara. Ai paraqiti fatura të detajuara.

103. Qeveria i kundërshtoi kërkesat e ankuesit.

104. Gjykata pohon se vetëm kostot dhe shpenzimet ligjore që janë shpenzuar realisht dhe për nevoja të vërteta (në rastin e procedurave vendase, në rastin e kërimit të kompensimit për shkeljen e Konventës ose për parandalimin e dhunimeve) dhe të cilat janë të arsyeshme në sasi, janë të mbulueshme në përputhje me Nenin 41 të Konventës (shiko, për shembull, Nikolova kundër Bullgarisë, nr. 31195/96, §§ 79, GJEDNJ 1999-II; Smith and Grady kundër Mbretërisë së Bashkuar, nr. 33985/96 dhe 33986/96, § 28, GJEDNJ 1999-VI; dhe Roche kundër Mbretërisë së Bashkuar, nr. 32555/96, § 182, GJEDNJ 2005-X).

105. Gjykata mendon se tarifat e avokatëve të ankuesit të domosdoshme për procedurat vendase, nuk përbëjnë shpenzime të nevojshme gjatë procesit për kërkimin e kompensimit për shkeljet e Konventës të konstatuara në çështjen konkrete. Megjithatë, duke patur parasysh dokumentet e detajuar mbështetës që janë dorëzuar, dhe duke bërë vlerësimin mbi baza të arsyeshme, Gjykata i akordon ankuesit EUR 1,500 në përputhje me procedurat e Strasburgut.

C. Mungesë interesi

106. Gjykata mendon se është e përshtatshme që shkalla e mungesës së interesit duhet të bazohet në shkallën marxhinale huadhënëse të Bankës Qendrore Europiane, së cilës i duhen shtuar pikë tre përqindëshe.

PËR KËTO ARSYE, GJYKATA NË MËNYRË UNANIME

1. Deklaron ankesën bazuar në Nenet 2 dhe 3 të Konventës dhe Nenin 1 të Protokollit Nr. 13 të ngritur nga rreziku për ushtrimin e dënimit me vdekje dhe ankesën bazuar në Nenin 34 të pranueshme; dhe pjesën tjetër të aplikimit të papranueshme;
2. Deklaron se ka patur shkelje të Neneve 2 dhe 3 të Konventës dhe të Nenit 1 të Protokollit Nr. 13 në rastin e ekstradimit të ankuesit në Shtetet e Bashkuara ;
3. Deklaron se ka patur shkelje të Nenit 34 të Konventës;
4. Deklaron
 - (a) Se pranimi për ekzistencën e një shkelje është kompensim i mjaftueshëm për dëmin jo monetar të vuajtur nga ankuesi;
 - (b) Se Shteti përgjegjës duhet ta paguaj ankuesin brenda tre muajve nga data në cilën vendimi bëhet i formës së prerë, në përputhje me Nenin 44 § 2 të konventës, EUR 1,500 (një mijë e pesë qind euro), plus çdo taksë që mund të jetë e taksueshme në lidhje me kostot dhe shpenzimet, të konvertuar në vlerën monetare vendase sipas vlerës së shkëmbimit që është në fuqi datën kur bëhet shkëmbimi;
 - (c) Se nga data e përfundimit të tre muajve të përmendur mësipër deri në kompensim, interesi i thjeshtë do të jetë i pagueshëm mbi shumën e mësipërme me një shkallë të barabartë me shkallën marxhinale huadhënëse të Bankës Qendrore Europiane gjatë periudhës së mungesës plus pikë tre përqindëshe;

5. Në mënyrë unanime nuk pranon pjesën tjetër të kërkesës së ankuesit për kompensim.

E hartuar në anglisht dhe e paraqitur me shkrim më 25 Shtator 2012, në përputhje me Vendimin 77 §§ 2 dhe 3 të Vendimeve të Gjykatës.

Fatoş Aracı
Zëvendës Sekretar

Lech Garlicki
President